

NADAL: LA HUMILITAT DE DÉU I LA GRANDESA DE L'HOME

Un any més celebrem la festa de Nadal. Enguany el record del naixement de Crist no es viurà de la mateix manera en tots els nostres pobles. En alguns l'ambient habitual en estes dates en les parròquies, a les cases i als carrers serà molt diferent al d'altres anys. A pesar d'això, hem de celebrar el naixement del Senyor. Enmig de les dificultats que molts esteu passant, no dubtem de l'amor del Fill de Déu que, en la manera d'entrar en el món, es va acostar als més pobres i a tots aquells que vivien en soledat i pobresa; u no deixem de treballar per a que la pau i l'alegria que els àngels van anunciar la nit de Nadal es faça realitat en les relacions entre les persones i els pobles de tot el món, i imitem la solidaritat de Crist amb tota la humanitat.

I es que Nadal no és només l'exaltació d'uns sentiments. El naixement de Jesús és un fet que ens parla de Déu i del ser humà. En el Xiquet de Betlem se'ns revela el rostre del Déu vertader. Moltes persones entenen a Déu com un Ser tant gran que està tancat en ell mateix, que viu allunyat de la humanitat i és indiferent a la història dels homes. En definitiva, un ser sense sentiments, incapaç d'estimar. Això ocorre sovint també en les relacions humanes, en les quals es dona una gran importància a la posició de superioritat o inferioritat dels uns respecte dels altres; i en les quals els qui ocupen els llocs superiors s'esforcen per guardar les distàncies respecte dels inferiors. És, en el fons, un mecanisme per a afermar la posició de superioritat.

El Nadal ens mostra, en canvi, la imatge cristiana de Déu: la seua grandesa no consistix a tancar-se en ell mateix guardant la distància, sinó identificar-se amb el xicotet, amb tots aquells que, si els valorem amb criteris humans, ens quedariem indiferents davant ells perquè no són importants per al món. Per a Déu no hi ha ningú que siga massa xicotet o insignificant per a no prestar-li atenció. La grandesa de Déu es mostra en la seua capacitat per a rebaixar-se, i la grandesa de les persones en la seua capacitat per a trencar barreres, per a salvar les distàncies que ens allunyen dels altres.

Però el misteri de Nadal ens parla també del ser humà i del que Jesús ha vingut a portar-nos. Sant Lleó el Gran ens convida a considerar que si el Fill de Déu ha vingut a compartir la nostra condició humana és per a que nosaltres puguem compartir amb Ell la seua naturalesa divina. La dignitat de la humanitat és molt major del que haguérem pogut imaginar per nosaltres mateixos: Déu ens convida a compartir amb Ell la seua grandesa i, per això, ha volgut fer-se xicotet com nosaltres. El nostre Déu no guarda les distàncies; al contrari, trenca les barreres: ho fa en nàixer com un de nosaltres en extrema pobresa i ho fa en ressuscitar i obrir-nos les portes del Paradís.

I ací descobrim per què hem de celebrar el Nadal amb aquests sentiments que ennobleixen l'ésser humà. No estem davant un sentimentalisme infantil: volem manifestar que el que anhela l'ésser humà no és una il·lusió buida, sinó una esperança certa perquè Déu s'ha acostat a nosaltres d'una manera sorprenent i això ens permet acostar-nos a Ell amb una confiança absoluta. Que estos nadals ens acostem a aquells que patixen per semblar esperança en els seus cors.

Bon Nadal.

***Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València**